

[Justitsministeren.]

Omraade. Det Resultat, det ærede Medlem kom til, kendte vi jo alle i Forvejen: det var Venstres formidable Forudseenhed i 1934 og den nuværende Justitsministers utrolige Uforudseenhed paa dette Omraade. Det skal jeg ganske lade ligge. Der var ingen af os, som kunde forudse Udviklingen. Navnlig har jeg aldrig hørt Venstre tale om Luftværn eller Sikkerhedspolitik eller Fremmedlovgivning i den Forbindelse. Det eneste Argument, det ærede Medlem i Virkeligheden gik nærmere ind paa, var dette, at den voksende Befolkning krævede en aarlig Forøgelse af Politiet med ca. 50 Mand. Det var galt, sagde det ærede Medlem, det gjaldt kun, naar man regnede Politiets Størrelse ud efter Individerne i Samfundet, og da man i Folketinget har været inde paa en Undersøgelse af, hvorledes det stiller sig med Politistyrken i Forhold til Indbyggerantallet, altsaa pr. Individ, pr. Areal o. s. v., kom det ærede Medlem til sidst til det Resultat, at ogsaa jeg mente, at denne Betragtning var den afgørende, medens det afgørende i Virkeligheden maatte være Landets Størrelse og de store Afstande.

Det afgørende for mig er, at man ikke kan bygge noget som helst sikkert paa disse forskellige Forhold. Man kan efter min Mening ikke drage Sammenligninger fra det ene Land til det andet, fra Grønland til Island, til Finland, til Sverige, til Danmark, naar det drejer sig om det Spørgsmaal, hvor stor Politistyrken skal være; men derfor kan det godt have sin Interesse rent statistisk at gøre op, som man har gjort det i Folketinget, hvorledes Forholdet ligger — det kan man altsaa se af de Tabeller, der foreligger. Jeg har ikke paastaet, at Politiet her maatte vokse med nogle og halvtreds Mand om Aaret paa Grundlag af Befolkningstætheden, opgjort pr. Individ. Det er kedeligt, at det ærede Medlem overhovedet ikke nævner det, der for mig er det afgørende, nemlig Befolkningens Fordeling. Hvis Folk i stigende Grad stormer ind til Byerne, og Hovedstaden vokser stærkt, ja, saa er det aldeles givet, at Politistyrken maa vokse forholdsvis stærkere, end Tilfældet ellers vilde være. Der er saa mange Forhold, der spiller ind her, og efter min Opfattelse maa Afgørelsen træffes for hvert enkelt Land ud fra Kendskabet til dettes særlige Forhold.

Det ærede Medlem kom saa ind paa en Udvikling — jeg ved ikke hvorfor, det vil sige jeg ved det nok, men jeg vil ikke saa

gerne sige det — med Hensyn til, at jeg var tilbøjelig til her som paa andre Omraader at lægge Ansvaret over paa Rigspolitichefen, og saa fortsatte det ærede Medlem med en hel Række Ting, der ikke har det fjerneste med dette Forslag at gøre. Angaaende denne Udvikling kan jeg indskrænke mig til at sige, at den viste ham som langt bedre egnet til at blive Redaktør af „Sorø Amtstidende“ end til at blive Dommer i Vorbasse. Det ærede Medlem sluttede denne Udvikling, som intet havde med Sagen at gøre, med en Beklagelse af, at man i det demokratiske Danmark henlede Udlandets Opmærksomhed paa al den Uro, her er.

Jeg ved ikke, om man her mere end i alle andre demokratiske Lande henleder Udlandets Opmærksomhed paa den Uro, der uægtelig er til Stede alle Vegne — det kender jeg intet til. Jeg ved, at akkurat de samme Foranstaltninger, som træffes her, ogsaa med Hensyn til Straffelov o. s. v., træffes i alle andre demokratiske Lande og af samme Grunde. Men jeg maa spørge den ærede Ordfører for Venstre: Hvorfor vækker det efter hans Mening saa stor Uro udadtil? Jeg mærker ikke noget til det. Og hvorfor skulde det vække saa stor Uro udadtil, at vi forøger Politistyrken her, naar det ikke vækker nogen som helst Uro udadtil, at man ønsker at forøge Militæret? Jeg vil gerne have Svar paa det Spørgsmaal. Er dette sidste af mindre Interesse for Udlandet, eller er det farligere for Udlandet, at Danmark forøger sit Politie, end at det forøger sit Militær? Er det farligere for Udlandet, at man forøger Politiet, end at man taler om, at man skal bruge mange Hundrede, for ikke at sige Tusind Mand til Luftværnstjenesten, eller tror den ærede Ordfører for Venstre, at ogsaa Luftværnstjenesten er til Fordel for de siddende Ministre? Eller hvad er Meningen med den Art Argumentation, med Hensyn til hvilken jeg i øvrigt kan henholde mig til de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for det radikale Parti (Veistrup). Naar man staar over for saadanne Fænomener som tiltagende Spionage — og vi har haft adskillige og temmelig grove Sager i den senere Tid —, en yderst urolig Emigrantlovgivningsadministration — og det maa den blive, som Forholdene ligger —, Indbrud paa andre Partiers Kontorer og den Art politiske Metoder, ja, saa maa det skabe en vis Uro. Jeg maa tilstaa, at hvis man er ked af denne Uro, skulde man i den ærede Ordførers Sted søge at forhindre, at Uroen gøres ti Gange værre gennem den Presse,